

РЕШЕНИЕ

№ 687

гр. Благоевград, 22.12.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – БЛАГОЕВГРАД, ЧЕТВЪРТИ ВЪЗЗИВЕН ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на двадесети октомври през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Николай Грънчаров

Членове: Владимир Ковачев
Е. Дончева

при участието на секретаря Герасим Ангушев
като разгледа докладваното от Николай Грънчаров Въззивно гражданско дело № 20221200500785 по описа за 2022 година

и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 258 и следващите от ГПК.

Образувано е въз основа на въззивна жалба от „А.Т.Т.“ О., ЕИК *, със седалище и адрес на управление: гр. С., ул. „П.К.Я.“ № *, представлявано от М. И. Т., чрез пълномощника му адв. Р. О., срещу Решение № 901627 от 21.09.2021г., постановено по гр.д. № 403/2020г. по описа на РС Сандански, в следните му части:

-в частта, с която ответното дружество е осъдено да заплати на ищеца- Д.К., сумите от 473.35лв. /четиристотин седемдесет и три лева и тридесет и пет стотинки/- трудово възнаграждение за месец май 2020г.;

-в частта, с която ответника е осъден да заплати на ищеца сумата от 172.12лв. /сто седемдесет и два лева и дванадесет стотинки/ - трудово възнаграждение за месец юни 2020г.;

-в частта, с която ответникът е осъден да заплати на ищеца сумата от 117.00лв. /сто и седемнадесет лева/ - възнаграждение за три дни престой в Г.;

-в частта с която ответникът е осъден да заплати на ищеца сумата от 234.00лв./двеста тридесет и четири лева/- възнаграждение за превоз на товари до адреси в чужбина, ведно със законната лихва върху сумите за периода от 15.06.2020г. до окончателното изплащане на

сумата;

-в частта, с която „А.Т.Т.“ О. е осъдено да заплати разноски за адвокатски хонорар в размер на 500лв. /петстотин лева/.

С въззивната жалба срещу обжалваното решение са наведени оплаквания за неправилност и необоснованост, като се поддържа че същото е постановено в нарушение на съдопроизводствените правила на чл. 236 ал. 2 от ГПК.

Навадени са доводи с въззивната жалба, че в изводите на съда се съдържат необосновани заключения и такива лишени от правен смисъл както и противоречащи на представените писмени доказателства и безспорно установените такива по делото пред първата съдебна инстанция.

Излагат се съображения с въззивната жалба, че макар съдът да е възприел заключението на експерта по приетата СИЕ и да е приел въз основа на него, че трудовите задължения за месеците май и юни на 2020г. са изплатени, осъдил е дружеството ответник „А.Т.Т.“ О., да ги заплати повторно на ищеца Д. С. К..

Поддържа се във връзка с така направеното оплакване с жалбата, че съдът също така, основан на приетото заключение на експерта по СИЕ и на представените по делото преводни нареждания, е приел че трудовите възнаграждения са платени частично, но не се е произнесъл по възраженето на ответната страна за неоснователност на исковата претенция в тази и част, поради извършено плащане на дължимото възнаграждение от дружеството ответник. Така поддържат се доводи от жалбоподателя, чрез неговия пълномощник- адв. Р. О., за необоснованост на обжалваното решение на РС Сандански.

Навадено е с въззивната жалба и оплакване за допуснати от първоинстанционния съд процесуални нарушения, които са довели до неправилност на съдебното решение на РС Сандански, в обжалваната му част. Поддържа се, че в нарушение на разпоредбата на чл. 154 от ГПК, първоинстанционният съд е обърнал тежестта на доказване по отношение на исковата претенция за заплащане на възнаграждение за превоз на товари до адреси и възнаграждение за престой, като е възложил на „ответното дружество да опровергава твърденията на ищеца, както и че тези суми не се дължат и не са платени“. Поддържа се, че в процесуална тежест на ищеца е било доказването за извършването на превоз и доставка на товари до адреси, като в тази част исковата претенция не е била дори конкретизирана- за какви товари и до какви адреси са извършени твърдени превози. Такова пълно и главно доказване по делото не е било извършено, като съдът в нарушение на процесуалния закон е обърнал доказателствената тежест, като е възложил на ответната страна да опровергава твърденията на ищеца за положителни правнорелевантни факти по делото- извършването на превози на товари, тъй като такава задача не е било поставяна на ищеца по делото от неговия работодател.

Оспорва се правилността на обжалваното решение и в частта му, в която съдът е осъдил ответника да заплати на ищеца възнаграждение за престой. Твърди се, че решението в тази му част е необосновано- не се доказва от събраните доказателства при разглеждането на

делото пред РС Сандански ищецът да е бил в престой за периода от 30.04.2020г. до 10.06.2020г., но дори и да е имало такъв, то твърди се от жалбоподателя че той е част и елемент от трудовата дейност на шофьора, за която за всеки работен ден се изчисляват командировачни пари. В случая решението не е обжалвано в частта на присъдените командировки, поради което за да бъде начисляван отделно от тях престоят в чужбина- същият следва да се докаже- чрез бележки за платен паркинг и др. Поддържа се, че в тази част решението на съда е неправилно, доколкото е постановено при липса на доказателства за престой.

Обжалва се първоинстанционното решение и в частта му за разносните, доколкото съдът е уважил част от предявените искове частично, а е присъдил изцяло разносните на ищеца за адвокатски хонорар, като същите не са присъдени съразмерно на уважената част от предявените искове.

При изложените съображения с жалбата, иска се от въззивния съд:

-Да ОТМЕНИ решението на РС Сандански, в обжалваните му части и да постанови друго по съществото на спора като отхвърли исковите за неплатени трудови възнаграждения за месеците май и юни на 2020г., поради погасяване на задължението ЧРЕЗ ПЛАЩАНЕ;

-Да ОТМЕНИ решението на РС Сандански в обжалваните му части за неизплатени възнаграждения за превоз на товари до адреси в чужбина и за престой, поради недоказаност на исковата претенция в тази и част;

-Да ОТМЕНИ обжалваното решение на РС Сандански, *в частта за разносните*, поради неуважаване на исковата претенция изцяло и за пълния претендиран размер пред първата съдебна инстанция.

Претендират се разноси пред първоинстанционния съд и пред настоящата съдебна инстанция, съразмерно на уважената част от предявените искове и на депозираната въззивна жалба от „А.Т.Т.“ О..

Направено е искане за отмяна на обезпечението, постановено с Определение № 902242/10.11.2020г., съобразно уважената част от исковата претенция.

В предвидения по чл. 263 ал.1 от ГПК двуседмичен срок, по делото е депозиран писмен отговор на въззивната жалба от насрещната страна- Д. С. К., чрез адв. Е. Ц., с който се иска от въззивния съд да остави жалбата без уважение и да потвърди атакуваното решение на първоинстанционния съд.

Поддържа се, че исковата претенция за изплащане на трудово възнаграждение за месеците май и юни 2020г. е неоснователна, тъй като видно от заключението на експерта по изготвената СИЕ, безспорно се установява че претендираните суми за процесния период са изплатени.

Оспорва се основателността на депозираната въззивна жалба от „А.Т.Т.“ О., чрез пълномощника адв. Р. О. в частта и, в която се поддържа оплакване за неправилност на първоинстанционното решение за неизплатени възнаграждения на ищеца- за превоз на товари

до адреси и за престой в чужбина. В тази насока следва да се кредитира заключението на експерта по изготвената и приета СИЕ от състава на РС Сандански.

Възразява се и срещу оплакването за неправилност на първоинстанционното решение, в частта му за разноските, като се застъпва становището че определеното възнаграждение е съобразено изцяло с Наредба № 1/2004г. за минималните адвокатски възнаграждения и е уважен с Решение № 901627/21.04.2021г., постановено по гр. дело № 403/2020г. по описа на РС Сандански.

С писмения отговор се иска от въззивния съд, да остави жалбата без уважение и да потвърди обжалваното решение на РС Сандански като правилно, постановено в съответствие с материалния закон и при спазване на процесуалните правила на ГПК, в частта му в която са присъдени на ищеца неизплатени възнаграждения за извършени превози на товари до адреси и престой в чужбина, както и в частта му за разноските.

Претендират се разноски за пред настоящата въззивна съдебна инстанция в полза на въззиваемия Д. С. К..

В срока по чл. 259 ал. 1 от ГПК, по делото е постъпила въззивна жалба от Д. С. К., ЕГН *****, от гр. С., чрез адв. Е. Ц., срещу Решение № 901627 от 21.09.2021г., постановено по гр.д. № 403/2020г. по описа на РС Сандански, в частта на предявените искове по чл. 224 от КТ за заплащане на неползван платен годишен отпуск и иска по чл. 215 от КТ за заплащане на обезщетение за командировки, като първоинстанционното решение в тази му част се оспорва като неправилно.

Основното оплакване на жалбоподателят чрез неговия пълномощник е, че първоинстанционният съд е допуснал с изрично определение изменение на така предявените искове по размер, като допуснатото увеличение на размера е съобразен със заключението на вещото лице по приетата СИЕ от състава на РС Сандански. В обжалваното Решение № 901627 от 21.09.2021г., постановено по гр.д. № 403/2020г. по описа на РС Сандански, първоинстанционният съд не е съобразил допуснатото изменение на предявените искове по чл. 224 от КТ и чл. 215 от КТ по размер, като е уважил предявените искове за сумите претендирани от ищеца Д. С. К. с първоначалната искова молба по делото.

Иска се от въззивния съд да отмени Решение № 901627 от 21.09.2021г., постановено по гр.д. № 403/2020г. по описа на РС Сандански в частта относно исковете по чл. 224 и чл. 215 от КТ и да постанови ново решение, с което да ги уважи за предявения от ищеца размер, след допуснатото изменение на исковете по реда на чл. 214 от ГПК, съответно за сумата от 634.91лв. и за сумата от 1 267.38лв.

Срещу така депозираната въззивна жалба от Д. С. К., постъпил е в срока по чл. 263 ал.1 от ГПК писмен отговор от насрещната страна- „А.Т.Т.“ О., чрез пълномощника му адв. Р. О..

С писмения отговор се застъпва становище, че обжалваната част на решението на РС Сандански от жалбоподателя Д. С. К. е правилно и обосновано. Поддържа се, че твърдението на въззивника че в тази му част решението е постановено в нарушение на материалния и процесуалния закон е неоснователно, поради което се иска от съда да остави

въззивната жалба, подадена от Д. С. К. като неоснователна и да потвърди обжалваното Решение № 901627 от 21.09.2021г., постановено по гр.д. № 403/2020г. по описа на РС Сандански, в частта му в която съдът се е произнесъл по предявените искове по чл. 224 и чл. 215 от КТ като правилно и обосновано.

Въззивният състав на ОС Благоевград е приел че е налице пропуск на първоинстанционния съд да се произнесе по цялото искане по част от предявените искове по делото и по-конкретно за частта от предявените искове по чл. 121а и чл. 224 от КТ, за която съдът по искане на ищцовата страна, е допуснал изменение на исковете по размер по реда на чл. 214 от ГПК. Пропускът на съда да се произнесе по част от заявеното искане по два от предявените искове, съставлява непълнота на първоинстанционното Решение № 901627 от 21.09.2021г., постановено по гр.д. № 403/2020г. по описа на РС Сандански, която не може да бъде преодоляна чрез подаване на въззивна жалба срещу тази част от първоинстанционното решение, пред по- горната съдебна инстанция.

Ето защо въззивният състав на ОС Благоевград е приел, че депозираната въззивна жалба с вх. № 905703/11.10.2021г. от Д. С. К., ЕГН *****, от гр. С., чрез адв. Е. Ц., срещу Решение № 901627 от 21.09.2021г., постановено по гр.д. № 403/2020г. по описа на РС Сандански, съставлява молба по чл. 250 от ГПК от заинтересованата страна по делото, за допълване на първоинстанционното съдебно решение, по два от първоначално предявените искове, по които съдът не се е произнесъл по цялото искане, доколкото не е постановил съдебен акт за размера над първоначално предявения с исквата молба, до размера за който е допуснал изменение и увеличение на предявените искове по реда на чл. 214 от ГПК.

Поради изложените съображения, с Определение № 294/16.03.2022г. постановено по в.гр.д. № 1073/2021г. по описа на ОС Благоевград, производството пред ОС Благоевград е било прекратено, а делото върнато на първоинстанционния съд за разглеждане на депозираната въззивна жалба с вх. № 905703/11.10.2021г. от Д. С. К., ЕГН *****, от гр. С., чрез адв. Е. Ц., срещу Решение № 901627 от 21.09.2021г., постановено по гр.д. № 403/2020г. по описа на РС Сандански, като молба по чл. 250 от ГПК, депозирана от заинтересована страна по делото, за допълване на първоинстанционното съдебно решение, съобразно дадените от настоящата инстанция указания.

Съставът на РС Сандански е постановил Допълнително решение № 900246/04.08.2022г. по гр.д. № 403/2020г., с което е допълнил Решение № 901627 от 21.09.2021г., постановено по същото дело, като е осъдил „А.Т.Т.“ О., ЕИК *, представлявано от К. И. Т. и М. И. Т., със седалище и адрес на управление: гр. С., ул. „П.“ Я.“ № *, да заплати на Д. С. К., ЕГН *****, от с. С., Община С., сумата 300.36лв., съставляваща обезщетение за неползван платен годишен отпуск в размер на 19дни, за 2019г. и 2020г., както и сумата от 161.38лв.- за неизплатени командировачни за периода от 30.04.2020г. до 10.06.2020г., ведно със законната лихва върху тези суми за периода от 16.06.2020г. до окончателното изплащане на дължимото.

Срещу Допълнително решение № 900246/04.08.2022г. по гр.д. № 403/2020г., с което е допълнил Решение № 901627 от 21.09.2021г., е постъпила въззивна жалба с вх. №

905686/08.10.2021г., подадена от „А.Т.Т.“ О., ЕИК *, чрез адв. Р. О., с която са наведени оплаквания за неправомерност, необоснованост на атакуваното решение, като постановено при съществено нарушение на процесуалния закон.

Поддържа се с в. жалба срещу допълнителното решение възражението, че присъдените с първоначалното Решение № 901627 от 21.09.2021г., постановено по гр.д. № 403/2020г. по описа на РС Сандански, суми дължими като неизплатено трудово възнаграждение, са платени и вземането е погасено чрез плащане.

Срещу присъдените от съда суми за заплащане на възнаграждение за превоз за товари до адреси и за престой, оспорват се изводите на първоинстанционния съд като неправилни, като се поддържа допуснато съществено процесуално нарушение, поради това че съдът в нарушение на разпоредбата на чл. 154 от ГПК е обърнал тежестта на доказване, като е приел че твърденията на ищцовата страна не се оборват от представените от ответната страна доказателства, без да съобрази че ищецът е следвало да доказва правнорелевантните факти при пълно и главно доказване.

Оспорва се като неправилен извода на състава на РС Сандански в атакуваното решение, за присъдените сума за възнаграждение за престой, като съдът не е съобразил липсата на доказателства за извършен реално престой, а постановил осъдителното си решение само въз основа на недоказаните твърдения на ищеца по делото.

Оспорва се първоинстанционното решение на РС Сандански и поради това, че съдът макар де уважил частично предявените искове за заплащане на неизплатено възнаграждение за положен труд, е присъдил разносните на ищеца пред първата съдебна инстанция изцяло, като макар по делото да няма заявена претенция за пробег, то сумата от 2 752лв. е съобразена при допускане на обезпечение на предявените искове.

При изложените съображения с въззивна жалба с вх. № 905686/08.10.2021г., подадена от „А.Т.Т.“ О., ЕИК *, чрез адв. Р. О., иска се от въззивния съд да отмени допълнителното решение на РС Сандански и да постанови друго по съществото на спора като отхвърли исковите за неплатени трудови възнаграждения за месеците май и юни на 2020г., поради погасяване на задължението чрез плащане. Иска се от въззивния съд да отмени решението в оспорените му части за неизплатени възнаграждения за превоз на товари до адреси в чужбина и за престой, поради недоказаност. Иска се с решението си съставът на ОС Благоевград да отмени първоинстанционното решение в частта за разносните за адвокат, поради неуважаване на исковите на ищеца изцяло, в пълен размер пред първата инстанция. Направено е искане с в. жалба за присъждане разносните в полза на ответника, съразмерно на неуважената част от предявените искове пред първата инстанция, както и за присъждане разносните за въззивното производство.

Поддържа се с въззивната жалба срещу допълнителното решение на РС Сандански, искането за отмяна на обезпечението, постановено с Определение № 902242/10.11.20г., съобразно уважената част от иска от първата инстанция.

Срещу подадената въззивна жалба с вх. № 905686/08.10.2021г., подадена от „А.Т.Т.“ О.,

ЕИК *, чрез адв. Р. О., депозиран е писмен отговор от Д. С. К., чрез адв. Е. Д. Ц., с който се изразява становище че постановеното Допълнително решение № 900246/04.08.2022г. по гр.д. № 403/2020г., с което е допълнено Решение № 901627 от 21.09.2021г. е правилно и законосъобразно.

С писмения отговор на в. жалба се изразява становище от въззиваемата страна, че същата е основателна в частта и в която се оспорват изводите на съда за основателност на исковите за неизплатени трудови възнаграждения, тъй като вземанията по чл. 128 ал. 2 от КТ са погасени чрез плащане, съобразно приетата СИЕ пред РС Сандански.

Оспорва се въззивната жалба в частта и, в която се твърди неправилност на първоинстанционното съдебно решение, за уважените иски за заплащане на възнаграждение за превози на товари в чужбина и за престой от три дни в Г.. Поддържа се с писмения отговор че от събраните по делото доказателства се установява, че тези възнаграждения не са изплатени на Д. С. К..

Оспорва се като неоснователна въззивната жалба и досежно оплакването за неизплатени разноски пред първата съдебна инстанция, като се поддържа с писмения отговор, че присъденото възнаграждение за адв. хонорар е изцяло съобразено с минималните размери за адвокатското възнаграждение, приети с Наредба № 1/2004г.

Претендират се с писмения отговор на въззивната жалба от въззиваемата страна и разноските пред въззивната съдебна инстанция.

Съдът при проверката си в закрито заседание по реда на чл. 267 във вр. с чл. 262 ГПК намери подадените въззивни жалби за редовни, като подадени в срока за обжалване, от легитимирана страна, с правен интерес от обжалване. Същите са насочени срещу съдебен акт на първоинстанционния съд, за който е изрично предвидена от закона възможност за инстанционен контрол от по- горната съдебна инстанция.

Депозирания писмен отговор е редовен с оглед на писмената форма и неговото съдържание, депозиран от насрещната страна по въззивната жалба и в установения от закона процесуален срок, поради което същият следва да бъде съобразен от въззивния съд при постановяването на решението по съществото на делото.

Пред въззивният съд, страните чрез пълномощниците си в пледоариите при устните състезания, поддържат въззивната жалба и насрещната въззивна жалба, срещу Решение № 901627 от 21.09.2021г., постановено по гр.д. № 403/2020г. по описа на РС Сандански и Допълнително решение № 900246 от 04.08.2022г. по гр.д. № 403/2020г. по описа на РС сандански.

За да се произнесе в рамките на правомощията си на въззивна съдебна инстанция, съставът на ОС Благоевград, съобрази следното:

По делото пред първоинстанционния съд, са предявени обективно съединени иски от Д. С. К., ЕГН *****, от с. С., Общ. С., срещу „А.Т.Т.“ О., ЕИК *, със седалище и адрес на управление: гр. С., *, ул. „П. Я.“ № *, обл. Б., представлявано от управителите К. И. Т. и М. И. Т., заедно и поотделно, с правно основание чл. 128 т. 2 от КТ, чл. 224 ал.1 от КТ, чл. 215

от КТ, във връзка с чл. 121а от КТ. Претендират се и лихви за забава върху претендираните суми като главници по предявените иски, поради несвоевременното изплащане на трудовите възнаграждения и обезщетенията за неползван годишен отпуск, считано от датата на завеждане на исковите пред съда, до окончателното изплащане на дължимото.

Твърди се с ИМ депозирана пред РС Сандански, че ищецът Д. С. К. е бил в трудово правни отношения с ответника „А.Т.Т.“ О., считано от 11.02.2019г. на длъжността „шофьор на товарен автомобил“, с уговорено между страните месечно основно месечно възнаграждение в размер на 560лв., което с допълнително споразумение от 01.01.2020г. е увеличено на 610лв. Поддържа се от ищцовата страна, че трудовия договор е бил сключен за срок на изпитание- 3 месеца, при пълно работно време- 8 часа дневно, при месечно заплащане.

Твърди се ищецът че при сключването на трудовия договор, страните са се договорили за доплащане за пробег за километър от по 0.20лв., при уговорено прибавяне на 20 евро на ден- за престой, както и чрез сумиране на сумата от 30лв. за доставка на товари до адреси в чужбина.

Сочи се с ИМ, че трудовото правоотношение на Д. С. К. с дружеството работодател- „А.Т.Т.“ О., е било прекратено със Заповед № 16/11.06.2020г. на управителя на ответното дружество, считано от 11.06.2020г. по взаимно съгласие на страните- на осн. чл. 325 от КТ.

Исковата претенция е основана на доводи за неизплатени трудови възнаграждение за месеците- май и юни 2020г., доколкото твърди се че Д. С. К. през периода от 30.04.2020г. до 10.06.2020г. е извършвал превози на товари в чужбина, в страни от ЕС. Претендират се неизплатени суми за този период а за командировачни. Отделно претендират се суми за 3 дни престой на ищеца в Г., както и за превозване на товари и доставката им до адреси в чужбина през м. май 2020г.

Иска се от съда да постанови решение, с което да осъди „А.Т.Т.“ О., да заплати на Д. С. К., сумата от 610,00лв. за неизплатено трудово възнаграждение за м. май 2020год., както и сумата от 340лв. за неизплатено брутно трудово възнаграждение за месец юни 2020г., ведно със законната лихва; за заплащане на сума в размер на 343,55лв., съставляваща размер за неизплатено обезщетение за неизползван платен годишен отпуск в размер на 20 дни за 2019год., към датата на прекратяване на трудовото правоотношение- 02.06.2020г., ведно със законната лихва; сума в размер на 1106,00лв.- левовата равностойност на 567евро, представляващи натрупани и неизплатени суми за командировка в страните от ЕС, за периода от 30.04.2020г. до 10.06.2020г.; сумата от 117лв.- равностойността на 60евро, представляваща неизплатено възнаграждение за 3 дни престой в Г., както и сума в размер на 234лв.-възнаграждение за превозване на товари до адреси в чужбина.

В срока по чл. 131 от ГПК, постъпил е писмен отговор от ответника „А.Т.Т.“ О., чрез пълномощника му адв. О., с който се оспорват предявените иски по размер и основание. Признават се наведените с ИМ фактически твърдения- за това че ищецът Д. С. К. е бил в трудово правни отношения с „А.Т.Т.“ О., за периода от 11.02.2019г. до 10.06.2020г. на длъжността „шофьор на товарен автомобил“, като трудовото правоотношение е прекратено

по взаимно съгласие и на осн. чл. 325 ал.1 от КТ, считано от 02.06.2020г., със Заповед № 16/11.06.2020г. Не се възразява че през този период ищецът е престира работната си сила, като е управлявал товарен автомобил м. Д..., с рег. № *, като е извършвал курсове за превоз на товари в чужбина.

С писмения отговор предявените обективно съединени иски се оспорват по основание и размер. Възразява се, че предявените иски за неизплатени трудови възнаграждения, с правно основание чл. 128 т. 2 от КТ са неоснователни, тъй като същите са погасени от ответника чрез плащане.

Оспорва се предявения иск за обезщетение за неползван платен годишен отпуск, като се възразява че на Д. С. К. е изплатена сума за неползван отпуск за периода през който е бил в трудово правни отношение с „А.Т.Т.“ О., като същият не е имал право на платен годишен отпуск. Възразява се с писмения отговор на исковата молба от ответната страна, че предявения иск за заплащане на командировачни в размер на 1 106.лв., за периода от 30.04.2020г. до 10.06.2020г. в страни на ЕС, не е конкретизиран, тъй като не се сочи на кои дати и в кои страни, както и какви конкретни суми за всеки един пробег се претендират. Оспорва се така предявения иск по размер, като се възразява че дължимите командировачни на ищеца са изплатени авансово, по 27 евро на ден, съгласно предвиденото в закона.

Оспорва се с отговора на исковата молба, предявения иск за заплащане на обезщетение за престой в Г., в размер на 117лв., представляващо възнаграждение за 3 дни, като се възразява че между страните не е постигано съгласие за заплащане на престой, а освен това дублиране на възнаграждение за командировки с възнаграждение за престой е недопустимо, тъй като престоят е елемент от професията на водача на товарен автомобил.

Оспорва се и предявения при условията на обективно съединяване иск за превоз на товари до адреси в чужбина- в размер на 234лв./по 30лв. за 7 адреса/, с възразението че такива не се дължат, тъй като между страните не е било подписвано споразумение за допълнително заплащане на посочената дейност.

При изложените съображения с отговора на ИМ пред първоинстанционния съд, иска се от съда да отхвърли предявените иски като неоснователни.

Пред първоинстанционния съд са събирани писмени доказателства, допусната е и приета съдебно икономическа експертиза.

С изрично определение от закрито съдебно заседание от 21.04.2021г. по гр.д. № 403/2020г. по описа на РС Сандански, първоинстанционният съд е допуснал по искане на ищеца, изменение на размера на предявените иски по чл. 215 от КТ във вр. с чл. 121а от КТ- за заплащане на командировачни за извършване на превози на товари в чужбина и иска по чл. 224 от КТ- за заплащане на обезщетение за неплатен и неползван годишен отпуск за 2018г., като на осн. чл. 214 от ГПК е увеличил същите съответно от 1106.00лв. на 1267.38лв. и от 343.55лв. на 643.91лв.

С обжалваното Решение № 901627 от 21.09.2021г., постановено по гр.д. № 403/2020г. по описа на РС Сандански, е уважил предявените иски, като е осъдил „А.Т.Т.“ О., да заплати

на Д. С. К., сумата от 473,35лв.- трудово възнаграждение за месец май 2020г., сумата от 172,12лв.-трудово възнаграждение за месец юни 2020г., сумата от 343,55 лева- обезщетение за неизползван платен годишен отпуск в размер на 19 дни, сумата от 1106,00лв.- неизплатени командировъчни за периода от 30.04.2020г. до 10.06.2020г.,сумата от 117,00лв.- левовата равностойност на 60евро, представляващи възнаграждения за 3 дни престой в Г. и сумата от 234,00лв.- възнаграждение за превозване на товари до адреси в чужбина, ведно със законната лихва върху сумите за периода от 15.06.2020год. до окончателното изплащане на сумата.

Срещу Решение № 901627 от 21.09.2021г., постановено по гр.д. № 403/2020г. по описа на РС Сандански, е била депозирана въззивна жалба от Д. С. К., в срока по чл. 259 ал. 1 от ГПК, в частта на предявените искове по чл. 224 от КТ и чл. 215 от КТ, с единственото оплакване че съдът при постановяването на решението в тази му част, не е съобразил допуснатото от него изменение на тези искове по размер по реда на чл. 214 от ГПК, като е уважил исковете за размера претендиран с първоначалната ИМ по делото. Въззивният съд е приел че въззивната жалба съставлява молба по чл. 250 от ГПК за допълване на първоинстанционното решение и с Определение № 294/16.03.2022г. по в.гр.д. № 1073/2021г. по описа на ОС Благоевград, е прекратил производството по делото пред въззивната съдебна инстанция и е изпратил същото на РС Сандански, за произнасяне по молбата за допълване на първоначалното решение.

С Допълнително решение № 900246/04.08.2022г. по гр.д. № 403/2020г. по описа на РС Сандански, първоинстанционният съд е допълнил първоначалното си решение, като е уважил предявените искове по чл. 224 от КТ и чл. 215 от КТ за пълния им размер, след допуснатото изменение на същите по реда на чл. 214 от ГПК.

Пред настоящата въззивна инстанция не са искани от страните и не са събирани нови доказателства.

За да се произнесе по направените оплаквания с въззивната жалба, настоящият състав на ОС Благоевград, въз основа на доказателствата събрани пред първата съдебна инстанция, счита за установено от фактическа страна следното:

Въз основа на събраните пред РС Сандански писмени доказателства/Трудов договор от 11.02.2019г.; уведомление по чл. 62 ал.5 от КТ от 11.02.2019г. до НАП и платежни ведомости/, установява се по безспорен и несъмнен начин по делото, че Д. С. К. е бил във валидно трудово правоотношение с работодателя си- „А.Т.Т.“ О., за периода от 11.02.2019г. до 11.06.2020г., като е заемал длъжността „шофьор на товарен автомобил“, при пълно работно време и за неопределен срок, при уговорено между страните основно месечно трудово възнаграждение в размер на 560лв. Считано от 01.01.2020год. основното му месечно възнаграждение, по взаимно съгласие на страните е увеличено на 610лв. месечно.

Видно от сключения между страните трудов договор, освен уговореното основно месечно трудово възнаграждение, страните съгласно чл. 6 са се договорили служителят/Д. С. К./ да получава допълнително трудово възнаграждение за прослужено време, в размер на 0.6% за

всяка прослужена година. Съгласно чл.7 от трудовия договор, служителят може да получава допълнително заплащане към основното си трудово възнаграждение по преценка на компанията и в зависимост от степента на изпълнение на служебните му задължения. Други договорки за заплащане на допълнително трудово възнаграждение с първоначалния трудов договор не постигнати.

Трудовото правоотношение между страните по делото обхваща периода от 11.02.2019г. до 10.06.2020г., като видно е от приетите по делото писмени доказателства, че ищецът е управлявал от 21.04.2020г. до 02.05.2020г.; от 05.05.2020г. до 21.05.2020г. и от 26.05.2020г. до 09.06.2020г., предоставен му от работодателя товарен камион с рег. № *, с ремарке *, като е превозвал товари освен на територията на Р. България и в чужбина. Отразени са в пътните листове и изминатите километри при извършените превози на товари, възложени на Д. С. К.. Обстоятелството на извършени товарни превози в чужбина, през периода през който Д. С. К. е престира работната си сила, са приетите като писмени доказателства- международни товарителници CMR0069202, CMR0069203, CMR0068182, CMR0068185, CMR0068184, CMR0068183, CMR без номер от 04.06.2020г., CMR0067484, CMR 0067482, CMR CMR0067483, стокова разписка с дата на доставка 18.05.2020г., международен документ за товарен превоз, професионален съюз на товарните прпевозвачи, стокова разписка.

За времето през което Д. С. К. е извършвал международни превози на товари в чужбина, със Заповед № 14/11.02.2019г. на Управителят на „А.Т.Т.“ О., служителят в качеството му на „шофьор“ е бил командирован за неограничено време в чужбина.

Със Заповед №16/11.06.2020г., издаден на основание чл. 325, т. 1 от КТ от Управителят на „А.Т.Т.“ О., трудовото правоотношение с Д. С. К. е прекратено, считано от датата на издаване на заповедта, по взаимно съгласие.

Пред първоинстанционния съд, по искане на ищцовата страна е била изслушана и приета съдебно икономическа експертиза.

От изготвената съдебно-икономическа експертиза се установява, че в ответното дружество редовно са съставяни месечни ведомости и начислявани трудови възнаграждения, които са изплащани на Д. С. К.. Така след приспадане на сумите за осигуровки и за ДОД, на служителю са изплатени нетни трудови възнаграждения както следва- в размер на 473,35лв.- за месец май 2020г., и в размер на 172,12лв.- за месец юни 2020г.

В подкрепа на изводите на експерта икономист, по делото са представени и приети като писмени доказателства- преводно нареждане от 24.06.2020г., съгласно което по банков път на Д. С. К. е преведена сумата 473.35лв., съставляваща дължимото трудово възнаграждение за месец май 2020г., както и преводно нареждане от 24.07.2020г., с което по банков път му е преведена сума в размер на 172.12лв., съставляваща дължимото му се трудово възнаграждение за м. юни 2020г.

В писменото си заключение по приетата пред първоинстанционния съд СИЕ, експерта дава заключение, че за престой в Г. за периода от 30.04.2020г. до 10.06.2020г. на ищеца Д. С. К. не е изплащана перетандираната с ИМ сума в размер на 117.00лв., като същата не е и

начислявана по ведомостите на дружеството ответник.

В писменото си заключение експертът сочи също така, че не са начислявани по ведомостите на „А.Т.Т.“ О. и не са изплащани на служителя Д. С. К., суми за доставка на адреси в Г., включително претендираните с исковата молба 234.00лв.

Въз основа на представените пред РС Сандански извлечения от тахографската карта на тежкотоварен автомобил *, управляван от Д. С. К. за периода от 30.04.2020г. до 10.06.2020г. и от данните отразени в тях, експерта по приетата съдебно икономическа експертиза сочи, че за периода от 30.04.2020г. до 10.06.2020г., ищецът е положил труд чрез извършване на превози в чужбина в продължение на 24 работни дни. Съгласно Приложение № 3 към Наредбата командировъчни пари на персонала на сухоземни транспортни средства, експерта дава заключение, че командировъчни пари на ден са в размери до: шофьори при автомобилни превози- 27 евро при единична езда и 21 евро при двойна езда. Соци се от експерта в писмената му експертиза пред РС Сандански, че съгласно чл. 15 от цитираната наредба- за покриване на разходите на командированите лица в чужбита се изплащат дневни и квартирни пари в размер и валута съгласно Приложение № 2 към наредбата.

Основан на приложението на Наредбата командировъчни пари на персонала на сухоземни транспортни средства, след изследване на данните описани в извлеченията от тахографската карта на автомобила, при единична езда за времето на положения труд от 24 дни, сочи се от експерта в писменото заключение че размера на командировъчните пари, които се дължат на ищеца са в размер на 648евро, или 1267,38лева.

В писменото заключение на експерта в приетата и неоспорена от страните СИЕ, сочи се че за периода от 01.01.2020г. до 10.06.2020г.– пет месеца и 10 дни, съгл. чл. 155, ал. 1 от КТ, ищецът Д. С. К. има право на 9 дни платен годишен отпуск, който не е използван и не е заплатен от работодателя към датата на прекратяването на трудовото правоотношение. Така за 2019г. и за 2020г., ищецът не е ползвал полагащия му се съгласно КТ платен годишен отпуск в общ размер на 19 дни, за които дължимото паричното обезщетение е в размер на 643,91лв.

Въз основа на така изложената фактическа обстановка, въззивният съд обвързан от оплакванията направени с въззивната жалба, навежда следните доводи от правна страна:

Обжалваното решение на РС Сандански е валидно постановено, от законен състав и в рамките на правомощията на съда като първа съдебна инстанция, като решението е във формата и със съдържанието, установени от закона с разпоредбата на чл. 236 от ГПК. Подписано е от съдебния състав, който е дал ход на устните състезания пред РС Сандански./чл. 235 ал.1 от ГПК/.

Въззивният съд в рамките на правомощията си съобразно чл. 269 от ГПК, извърши проверка за допустимостта на решението в обжалваната му част, като приема че първоинстанционният съд се е произнесъл по процесуално допустими искове, с правно основание чл. 128 т. 2 от КТ, чл. 224 ал.1 от КТ, чл. 215 от КТ, във връзка с чл. 121а от КТ и чл. 86 от ЗЗД, на които е дал вярна правна квалификация. След като по делото не е спорно

че Д. С. К. и „А.Т.Т.“ О. са били обвързани от валидно трудово правоотношение, в рамките на периодите посочени в ИМ, то за служителят безспорно е налице правен интерес от завеждането пред съда на обективно съединени осъдителни иски срещу работодателя му, за да претендира заплащането на неизплатеното трудово възнаграждение за процесния период; за неизплатени командировачни през времето през което е извършвал превози на товари в чужбина; за обезщетение за неползван и неплатен отпуск към момента на прекратяването на трудовото правоотношение, както и за обезщетения за престой и извършване на превоз на товари до адреси в чужбина.

Въззовният съд не констатира нередовност във връзка с активната и пасивната легитимация по делото, доколкото страните са тези обвързани от материалното трудово правоотношение, което не е спорно по делото.

По силата на разпоредбата на чл. 269 изр. 2 от ГПК, въззивният съд се произнася по правилността на обжалвания съдебен акт, само по релевираните във въззивната жалба основания, т.е. по действащия ГПК, по който се развива настоящото съдебно производство, въззивният съд действа като апелация/т.нар. "ограничен въззив"/. В този смисъл е и задължителната за въззивните съдилища практика на ВКС, формирана по реда на чл. 290 ГПК - напр. Решение № 230 от 10.11.2011г. на ВКС по гр. д. № 307/2011 г., II г. о., ГК, в което се приема, че "въззивният съд дължи произнасяне с решението си само в пределите на въззивната жалба, с която е сезиран и върху предмета на първоинстанционното решение, т.е. той може да се произнася само по онези части от първоинстанционното решение, които са били обжалвани с въззивната жалба, съответно не може да разглежда доводи по искания, които не са разгледани от първата инстанция. Въззивният съд ...дължи произнасяне само по наведените в жалбата доводи - чл. 269 ГПК."

На състава на ОС Благоевград е известно Решение № 189 от 9.07.2012г. на ВКС по гр.д.№ 107/2012г., II г.о., ГК, в което се приема, че "въззивният съд е обвързан при разглеждането на материалноправния спор от оплакванията на жалбоподателя, както е посочено и в чл. 269 изр. 2 ГПК - ограничен от посоченото в жалбата, поради което и служебно не би могъл да се позовава на различни от сочените основания за неправилност на обжалваното пред него първоинстанционно решение, нито да се произнася по въпроси, които не са разгледани в първоинстанционното производство. Вярно е, че въззивният съд има правомощието на самостоятелна преценка на доказателствата, събрани пред първоинстанционния съд, но в рамките на посочения във въззивната жалба порок на обжалваното решение, като разгледа и реши правния спор съобразно предмета му, определен в първоинстанционното производство."

След като съдът е приел въззивната жалба от Д. С. К. с вх. № 905703/11.10.2011г., за молба по реда на чл. 250 от ГПК за допълване на първоначалното решение по делото и е изпратил същата за разглеждане на РС Сандански, то с произнасянето на първоинстанционния съд с Допълнително решение № 900246/04.08.2022г. по гр.д. № 403/2020г., съдът намира че тази въззивна жалба е без предмет, доколкото оплакванията за непроизнасянето на съда по размера на предявените иски по чл. 224 и чл. 225 от КТ за пълния им размер, за които

същите са допуснати от съда до разглеждане след допуснатото изменение на тези искове по размер по реда на чл. 214 от ГПК, същите на практика са уважени от съда за пълния им претендират от ищеца размер.

С оглед на наведените оплаквания с въззивната жалба на жалбоподателя „А.Т.Т.“ О., чрез пълномощника му адв. О., настоящият състав на ОС Благоевград е обвързан от наведените от жалбоподателя доводи за неправилност на първоинстанционното решение на РС Сандански, поради неправилност и необоснованост на същото от събраните пред първоинстанционния съд доказателства, както и поради допуснати съществени процесуални нарушения, тъй като именно такива са доводите на жалбоподателя, развити в жалбата въз основа на която е образувано делото пред въззивната инстанция.

Съгласно разпоредбата на чл. 128 т. 2 от КТ, работодателят е длъжен в установените срокове да плаща уговореното трудово възнаграждение за извършената работа. Начисляването във ведомостите за заплати на трудовите възнаграждения на работниците и служителите за положения от тях труд също е задължение на работодателя, тогата когато работника е изпълнил реално трудовите си задължения/чл. 128 т. 1 от КТ/. Съгласно разпоредбата на чл. 128 т. 2 от КТ, работодателят е длъжен да плаща в установените с договора срокове на работника или служителя, уговореното трудово възнаграждение за извършената работа. Неизпълнението на това задължение винаги обуславя ангажирането на отговорността на работодателя. Щом като работникът е изпълнил задължението да престира работната си сила, работодателят му дължи заплащането на уговореното трудовото възнаграждение и без да е необходима изрична покана за това.

След като в чл. 128 от КТ е установено по императивен начин основното задължение на работодателя да изплаща на работника/служителя/ уговореното в трудовия договор възнаграждение като насрещна престация за предоставената и използвана работна сила от страна на работника, това е задължително тогава когато на същия е била предоставена от работодателя възможност и той е изпълнил добросъвестно и точно, определените от заеманата от него длъжност трудови задължения. Трудовият договор е особен вид възмезден договор, което се обуславя от съдържанието на основните насрещни престации по него- от страна на работника/служителя- предоставяне на работодателя на работната си сила, от страна на работодателя- корелативното задължение за заплащане на трудово възнаграждение, представляващо цената на работната сила. Работникът/служителят е длъжен да изпълнява работата, за която се е уговорил, и то точно и добросъвестно /чл. 124 и чл. 125 КТ/, като работодателят му дължи уговореното трудово възнаграждение за извършената работа, т.е. за реално престиране на работна сила- чл. 128 т. 2 КТ. От естеството на сключения трудов договор се изхожда и за определянето на доказателствената тежест по делото- изцяло в тежест на работника-ищец в производството е да установи, че е престира труд за определения с исковата молба период, за който се отнася исковата му претенция, а в тежест на ответника-работодател е доказването че е заплатил дължимото възнаграждение за претендирания период.

В съдебната практика е прието от съдилищата, че изпълнението на задължението по чл. 128

т. 2 от КТ може да се установява с всички доказателствени средства с изключение на свидетелските показания, като нормата на чл. 270 ал. 3 от КТ определя начина, по който се извършва плащане на работната заплата, а не доказателствените средства, които да допустими за установяване на това плащане. В този смисъл са постановеното по реда на чл. 290 от ГПК Решение № 89 от 29.03.2013 г. по гр.д. № 558/2012 г. на ВКС, ГК, IV г.о. и Определение № 893 от 24.07.2012 г. по гр.д. № 62/2012 г. на ВКС, ГК, IV г.о.

По делото въз основа на събраните писмени доказателства и заключението на експерта икономист по допусната и изслушана от първоинстанционния съд съдебно икономическа експертиза, която не е оспорена от страните по делото, установява се, че дължимото трудово възнаграждение на Д. С. К. е било редовно начислявано по ведомостите на дружетвото работодател- „А.Т.Т.“ О., като вещото лице въз основа на уговореното между страните с първоначалния трудов договор и допълнителното споразумение от 01.01.2020г., е приел че след приспадане на дължимите здравни и осигурителни вноски, дължимото трудово възнаграждение в размер на 473.35лв. за месец май 2020г. и в размер на 172.12лв. за месец юни 2020г. са *изплатени* на служителя Д. С. К., за което по делото са представени и приети като писмени доказателства- преводни нареждания за превеждането на тези суми по банков път на ищеца по делото. Правилни са доводите изведени с въззивната жалба от „А.Т.Т.“ О., чрез адв. О., че макар предявените искове по чл. 128 т. 2 от КТ да са основателни, то събрани са убедителни доказателства че вземанията на Д. С. К. за трудово възнаграждение за месеците май и юни 2020г. са погасени чрез плащане и поради това така предявените искове са неоснователни и следва да бъдат отхвърлени от съда.

Следва за пълнота на изложението да бъдат изложени съображения, че остава недоказан както от събраните писмени доказателства по делото, така и от заключението на експерта по приетата СИЕ, че между страните по трудовото правоотношение е било уговорено заплащане на трудово възнаграждение, което да включва доплащането на сумата от 0.20лв. за всеки пробег километър. Липсват убедителни писмени доказателства сочещи на постигнати между страните по трудовото правоотношение уговорки в тази насока. Не са представени по делото допълнителни споразумения към трудовия договор, с които заплащането на дължимото трудово възнаграждение в размер на 560лв. до 01.01.2020г., и 610лв. след тази дата, да са обвързани от изминатите от шофьора пробег за километър. Не е предявен по делото изрично иск за заплащане на допълнително трудово възнаграждение за пробег на километър.

При липса на доказателства за постигнато изрично споразумение между страните по трудовото правоотношение за заплащане на допълнително възнаграждение за пробегът в километри, приема се от съдебната практика че ако ищецът претендира заплащането на такова, то тъй като се касае за положен извънреден труд, следва да е изрично предявен пред съда иск за заплащане на допълнително трудово възнаграждение, какъвто в настоящия случай не е предявен, тъй като липсва изрично искане за това. Развитите доводи за извършения пробег в километри с ИМ е в контекста на твърдението, че тези допълнителни парични средства в размер на 0.20лв. на километър, следва да са част от претендираното

трудова възнаграждение от Д. С. К., но не се доказва при пълно и главно доказване, че между страните е било договорено такова възнаграждение да участва във формирането на дължимото възнаграждение за извършените превози на товари в чужбина. С трудовия договор е постигнато между страните съгласие само за заплащане на уговореното трудово възнаграждение в размер на 560лв. до 01.01.2020г., и 610лв. след тази дата, до датата на прекратяване на трудовия договор по взаимно съгласие. С трудовия договор страните са уговорили допълнителни заплащания само за прослужено време или по преценка на компанията в зависимост от степента на изпълнение на служебните задължения от служителя/раздаване на бонуси по преценка на работодателя/. Решение № 53 от 20.02.2015г. на ВКС по гр.д. № 5406/2014г., IV г.о., ГК.

Представените с ИМ разходни касови ордери не могат да обосноват извода за наличието на уговорки между служителя и неговия работодател за заплащането на възнаграждение за пробег на километър при извършването на превози на товари в чужбина. От една страна видно е от представените РКО, че същите са неотнормирани на периода за който с исковата молба се претендира неизплатено трудово възнаграждение с предявения иск по чл. 128 т. 2 от КТ./с изключение на един от тях/.

Съгласно константната съдебна практика, изразена и в постановените по реда на чл. 290 ГПК Решение № 350 от 30.10.2013г. по гр.д.№ 1474/2012г., Г.К. IV г.о. на ВКС, Решение от 05.07.2011г. по гр. дело № 775/2010г., III г.о. на ВКС и Решение от 31.05.2010г. по гр.д. № 675/2009г. на ВКС, ТК, II т.о., разходният касов ордер представлява нареждане на ръководството на предприятието, търговеца, респ.търговското дружество до касиера да изплати за посочената в ордера цел определена сума в лева или валута на вписаното в ордера лице. Този първичен счетоводен документ се съставя при плащане на пари от касата на предприятието, търговеца, респ. търговското дружество и се използва във възприетата от съответното предприятие, търговец, респ. търговско дружество вътрешна организация на дейността по отчитане на паричните средства. За да бъде доказано с *разходен касов ордер* извършено плащане е необходимо от него да се установи лицето, на което е изплатена посочената сума, и основанието за плащането, тъй като с разходен касов ордер може да бъде доказано плащане. В настоящия казус липсват данни от кой са подписани представените РКО, като по делото липсват основания за изплащане на допълнително трудово възнаграждение за пробег на километър по нареждане на работодателя или неговия счетоводител, след като между страните не е постигнато такова допълнително споразумение.

Освен от оплакванията с въззивната жалба, съставът на ОС Благоевград при решаващата си дейност, е обвързан от исковата претенция, такава каквато същата е заявена с исковата молба по делото, тъй като ищецът чрез ИМ очертава предмета и обема на поисканата съдебна защита.

С исковата молба е предявен иск за заплащане на сума от 117лв., съставляваща леловавата равностойност на 60 евро, представляващи възнаграждение за 3 дни престой в Г.. Въззивният състав на ОС Благоевград намира че към настоящия казус е приложима

Наредбата за служебните командировки и специализации в чужбина /НСКСЧ/, като в тази насока Определение № 612 от 1.06.2017 г. на ВКС по гр. д. № 500/2017г., IV г. о., ГК.

Съгласно установената съдебна практика, на извършващия превоз на товари в чужбина се полагат командировъчни пари за възложената му служебна командировка в чужбина, като предназначението на тези пари е да даде възможност за покриване на разходи за по време на пътуването за храна, *престой* и други неотложни нужди на работника, за които трудовото възнаграждение от изпращащата стана не е достатъчно. Следва да се има предвид, че съгласно чл. 37 ал. 1 от Наредбата за служебни командировки и специализации в чужбина /НСКСЧ/ - дневните пари се отчитат съобразно фактическия престой в страните и времето на пътуването по данни от печатите и отметките в задграничния паспорт за влизане и излизане. Шофьорът съгласно чл. 39 ал. 1 от цитираната наредба, дължи представяне на отчет пред работодателя за изразходваната валута. Обичайно в практиката е преди командировката работникът или служителят да получи авансово суми, предназначени за покриването на различни разходи, в т.ч. пътни и дневни, и средства за нощувки. В тези случаи, за полученият аванс, работникът или служителят представя отчет, в който удостоверява разходваните суми за съответните нужди и доказва, каква част от получената авансово сума подлежи на връщане.

В настоящия казус липсват представени от ищеца доказателства, че между Д. С. К. и „А.Т.Т.“ О. е постигнато съгласие със сключения трудов договор, разноските за престой да бъдат заплащани отделно от предоставените на шофьора командировачни при пътуванията му в чужбина. Не се представя по делото от ищцовата страна и писмено доказателство за валидно сключено допълнително споразумение за заплащане на суми за престой на Д. С. К., при извършването от него на превози на товари в чужбина, поради което въззивният съд съобразно установената съдебна практика приема че в този случай разноските за престой са включени в разходите за които на Д. С. К. са били предоставени чрез авансово плащане суми за командировачни, съгласно чл. 15 от Наредбата за служебните командировки и специализации в чужбина /НСКСЧ/, т.е. че разходите за престой са включени в предоставените на шофьора от неговия работодател командировачни за посочените в ИМ периоди. Допълнителното решение на РС Сандански, в частта му в която съдът е уважил предявения иск за обезщетение за командировачни за пълния му размер от 1 267.38лв. не е обжалвано от страните, същото е влязло в законна сила, поради което същото не е предмет на настоящата въззивна проверка от състава на ОС Благоевград. Обжалваното решение на РС Сандански в частта му, в която е уважен предявения иск за сумата 117.00лв., за допълнително заплащане на суми за престой за 3 дни в Г. е неправилно и същото следва да бъде отменено, като така предявения иск следва да бъде отхвърлен като неоснователен.

С ИМ е предявен иск за заплащане на сумата от 234.00лв., претендирана като възнаграждение за превоз на товари до адреси в чужбина. Със сключения между страните по делото трудов договор и допълнително споразумение към него, не е постигнато съглашение при формирането на месечното възнаграждение на служителя да бъде включено и заплащане на възнаграждение за превоз на товари до адреси в чужбина. Не е уговорено

между страните с допълнително споразумение към трудовия договор и заплащане на възнаграждение за превоз на товари до адреси в чужбина- като допълнително възнаграждение за служителя, отделно от основното трудово възнаграждение уговорено в полза на ищеца Д. С. К. със самия трудов договор. При липса на изрично съглашение за заплащане на възнаграждение за превоз на товари до адреси в чужбина, извършването на превози на стоки в чужбина се явява елемент от професията на водача на товарен автомобил, заемащ длъжността „шофьор на товарен автомобил“ при работодателя „А.Т.Т.“ О.. Предявеният иск за заплащане на допълнително възнаграждение за превоз на товари до адреси в чужбина е неоснователен, а обжалваното решение на РС Сандански в частта му, в която този иск е уважен е неправилно и следва да бъде отменено.

При неизпълнение в срок на парично задължение съгласно чл. 86 ЗЗД длъжникът дължи на кредитора обезщетение за забава. Претендираните от ищеца обезщетение за незаплатено обезщетение за неползван отпуск, както и сумите дължими от работодателят като командировачни, са станали изискуеми след датата на прекратяването на трудовото правоотношение по взаимно съгласие на страните. Пред съда не е предявен иск за мораторни лихви върху тези суми, но изрично е поискано заплащането на лихви за забава, поради което лихви се дължат върху главниците по уважените от първоинстанционния съд искове, от деня на депозирането на исковата молба пред съда, до окончателното изплащане на дължимото, в каквата насока е и произнасянето на първоинстанционния съд с обжалваното съдебно решение.

Въззивният съд счита за неоснователно оплакването наведено с въззивната жалба от „А.Т.Т.“ О.- за необоснованост на обжалваното решение на РС Сандански от събраните пред него доказателства, поради това че същите не са били внимателно и детайлно анализирани от съда постановил атакуваното съдебно решение.

Искането за отмяна на допуснатото от първоинстанционния съд обезпечение на предявените искове е преждевременно направено и недопустимо в рамките на настоящото въззивно производство.

Поради изложените съображения от фактическа и правна страна и на основание чл. 271 ал. 1 от ГПК, решението на първоинстанционния съд в частта му, в която съдът е уважил предявените искове- за заплащане на неизплатено трудово възнаграждение за посочения в ИМ период и за претендираните суми; за заплащане на обезщетение за престой и на възнаграждение за превоз на товари до адреси в чужбина, следва да бъде отменено като неправилно и в тази част да бъде постановено от ОС Благоевград ново решение, с което тези искове да бъдат отхвърлени като неоснователни.

Следва да бъде отменено обжалваното Решение № 901627 от 21.09.2021г., постановено по гр.д. № 403/2020г. по описа на РС Сандански и в частта му за разносните. С оглед резултата от делото, въззивният съд отменя частично първоинстанционното решение, като в останалата част същото е влязло в законна сила, като предявените искове са уважени като основателни. Следва да бъде осъден на осн. чл. 78 ал.1 от ГПК, ответника „А.Т.Т.“ О., да заплати на ищеца Д. С. К., сумата 372.50лв., съразмерно на уважената част от предявените

искове от РС Сандански. Следва на осн. чл. 78 ал.3 от ГПК да бъде осъден ищеца Д. С. К., да заплати на „А.Т.Т.“ О., сумата 124.79лв. за разноски пред първата съдебна инстанция, съразмерно на отхвърлената част от предявените искове.

Въззивната жалба от „А.Т.Т.“ О. е частично основателна и въззивният съд я е уважил, като е отменил атакуваното решение на РС Сандански в обжалваните му части, но не се претендират разноски от жалбоподателя, поради което такива не следва да бъдат присъждани за пред настоящата съдебна инстанция.

Следва да бъде осъдено „А.Т.Т.“ О., да заплати по сметката на ОС Благоевград, сумата 116.45лв., съставляваща дължимата държавна такса за предявените искове, които съдът е уважил като основателни.

Водим от горното, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение № 901627 от 21.09.2021г., постановено по гр.д. № 403/2020г. по описа на РС Сандански, *в частта му* в която първоинстанционният съд е осъдил „А.Т.Т.“О., с ЕИК *, представлявано от К. И. Т. и М. И. Т., заедно и поотделно, със седалище и адрес на управление: гр. С., ул. „П. Я.“, № *, **ДА ЗАПЛАТИ** на Д. С. К., ЕГН *****, от с. С., Общ. С., сумата от *473,35 лева/четиристотин седемдесет и три лева и тридесет и пет ст./* - трудово възнаграждение за месец май 2020год.; *сумата от 172,12 лева/сто седемдесет и два лева и дванадесет ст./* - трудово възнаграждение за месец юни 2020год.; *сумата от 117,00 лева/сто и седемнадесет лева/-* левовата равностойност на 60евро, представляващи възнаграждения за три дни престой в Г. и *сумата от 234,00 лева/двеста тридесет и четири лева/* -възнаграждение за превозване на товари до адреси в чужбина, *ведно със законната лихва върху тези суми* за периода от 15.06.2020г. до окончателното изплащане на дължимото, като НЕПРАВИЛНО, като вместо това **ПОСТАНОВЯВА:**

ОТХВЪРЛЯ предявените искове от Д. С. К., ЕГН *****, от с. С., Общ. С., срещу „А.Т.Т.“ О., ЕИК *, със седалище и адрес на управление: гр. С., *, ул. „П. Я.“ № *, обл. Б., представлявано от управителите К. И. Т. и М. И. Т., заедно и поотделно, с които се иска от съда да бъде осъден „А.Т.Т.“ О., да заплати на Д. С. К., сумата от 473,35лв.- трудово възнаграждение за месец май 2020г., сумата от 172,12лв.- трудово възнаграждение за месец юни 2020г., сумата от 117,00лв.- левовата равностойност на 60евро, представляващи възнаграждения за 3 дни престой в Г. и сумата от 234,00лв.- възнаграждение за превозване на товари до адреси в чужбина, *ведно със законната лихва върху тези суми* за периода от 15.06.2020год. до окончателното изплащане на сумата, като НЕОСНОВАТЕЛНИ.

ОСЪЖДА „А.Т.Т.“ О., ЕИК *, със седалище и адрес на управление: гр. С., *, ул. „П. Я.“ № *, обл. Б., представлявано от управителите К. И. Т. и М. И. Т., заедно и поотделно, да

заплати на Д. С. К., ЕГН *****, от с. С., Общ. С., на осн. чл. 78 ал.1 от ГПК, сумата 372.50лв., за разносните пред РС Сандански, съразмерно на уважената част от предявените искиове.

ОСЪЖДА Д. С. К., ЕГН *****, от с. С., Общ. С., да заплати на „А.Т.Т.“ О., ЕИК *, със седалище и адрес на управление: гр. С., *, ул. „П. Я.“ № *, обл. Б., представлявано от управителите К. И. Т. и М. И. Т., заедно и поотделно, на осн. чл. 78 ал. 3 от ГПК, сумата 124.79лв. за разноси пред първата съдебна инстанция, съразмерно на отхвърлената част от предявените искиове.

ОСЪЖДА „А.Т.Т.“ О., ЕИК *, със седалище и адрес на управление: гр. С., *, ул. „П. Я.“ № *, обл. Б., представлявано от управителите К. И. Т. и М. И. Т., заедно и поотделно, да заплати по сметката на ОС Благоевград, сумата 116.45лв., съставляваща дължимата държавна такса за предявените искиове, които съдът е уважил като основателни.

Решението е окончателно и не подлежи на касационно обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____